

היה זה עשור שמח. כל מי שרצה לשמוח — שמח. ורוב רובם של אזרחי ישראל רצו בכך בלב שלם. כמו בכל חג, השמחה היתה תלויה בכל איש עצמו. אם היה לכו פתוח ונמשו מוכנה ושוקקה — הרי שנהנה, אפילו עמר רק מן הצד והסתכל ברוקרים. ואם לא הרגיש האיש מראש שמחה אמר תית בליבו — לא עזרו לו כל כמות הבידור, המוצלחות והמלתי מוצלחות.

לא היו סצינות של השתוללות המונית, כאשר אלפים מאכרים את מעצורי חיוסיום, כאשר נופלות כל המחיצות ועם שלם הופך לאיש אחר. כך קרה בארץ רק פעם אחת — בליל ה-30 בנובמבר, 1947.

אולם היו מקרים בלתיספורים של גילויי ירידות ומובלב, כאשר יצי רן כמה צעירים בעלייוזמה מעגי לים של ריקוד ברחובות, או כאשר עוררו חיילים במעשיהקונרס שלם הם חיוך כללי. התיירים נבלעו כי המולה הכללית. לעתים נגרפו קשרי שים במעגלי ילדים, וכו קשיות

עשור שמח

לנשיקות של מלחים עליוזם. בעם שאין בו שתיה המונית של משי קאות משכרים, כמעט ואי אפשר להגיע ליותר מזה.

האופטימיסטים קיוו למוכצע כי ביה, מהפכני, משהו שלא היה עוד דוגמתו בארץ ובעולם. הפסימיסטים חששו כי כל תכונת העשור, שהצוצרות התעמולה של וייסגאל הרעישו סביבה זמן כה רב מראש, תתפוצץ כבועת בורות.

גם רואי השחורות וגם רואי הי וורודות נתברו. חג העשור היה כמו כל ימרהעצמאות שקדמו לו, ללא תוספות מהפכניות, רק מאורי גן יותר. ועדתהעשור שכחה את מגדליה הפורחים, בהם ניפנפה כי משך חודשים לעינו הציבור, אך את התוכניות הפשוטות, בהן טיפס לה ברצינות, היא העבירה כהצליחה ניכרת. היו אלה בעיקר חבי מות בערים, הזיקוקידיינור והתזמורות החיות במרכזים.

אך במרכז הגיהעשור שוב עמד הצבא. המיפגנים שלו ברמתגן, והמיצעד הגדול בירושלים, משכו אליהם את ההמונים, כשם שעשו קודמיהם בשנים האחרונות. לגבי הרוב המכריע של האזרחים, הי צבא עדינו הסמל האמיתי של הי עצמאות. תותחיו, שריוניו, תרגייו ליו — אפילו כשהם מאורגנים כי צורה תיאטרונית — מושכים יותר מכל דבר במדינה.

היה זה אופייני כי אותם האלי פים שתלו מחוץ לבתיהם את תמונות ראשי המדינה — כמו איי קונין רוסיום בימים עברו — כללו בשלישיה הקדושה שלהם את הי רמטכ"ל החדש, בצד הנשיא ר ראשיהמשלה. יותר מכל משורר, אישיות או אישיות, מסמל החייל הראשון במדינה את דמות העצי מאות בעיני ההמונים.

בלבם של מאות האלפים ייחרת יופיהעשור כיום יפה, פשוט ועליו — הפסקתניופש קטנה בחייהשיגיי רה עמוסרהיאגות.

